

Každého dne pobývali svorně v chrámu, po domech lámali chléb a dělili se o jídlo s radostí a s upřímným srdcem. Chválili Boha... (Skutky 2,46n)

Milé sestry a bratři,

zdravím Vás uprostřed velikonočního týdne na konci postního období, kdy nás při jeho začátku ani ve snu nenapadlo, že se budeme muset nedobrovolně postit od společenství svatých.

Někteří se v čase velikonočních příprav vzdali jedení masa a pití alkoholických nápojů, jiní vypustili ze svého života méně podstatné či návykové požitky, aby zase ještě jiní zvolili tak radikální půst, že naprosto nic nejedí po celých 40 dnů přípravy na Velikonoce. U těch i oněch to vyžadovalo větší či menší sebezapření. Ale že se co nevidět budeme všichni vyrovnávat s abstinencií příznaky na základě deficitu sdílení víry v našich modlitebnách, (v Praze Soukenické, v Neveklově či v Kralupech), to opravdu nikdo netušil. Většina z nás to zatím v tak masivním měřítku a dlouhém časovém úseku nikdy neprožila, až na ty, kteří se od sborového obecnství „postí“ dobrovolně už dávno a nikterak tím nestrádají...

Většina z nás však prožívá deficit společenství víry velmi těžce a úkorně. Zvláště mám na mysli nejstarší a ležící, bez návštěv, vlastně téměř už úplně beze všeho. Anebo myslím na jednoho milého bratra, který si mně posteskl do telefonu (určitě se slzou v oku), že to u počítače stejně není ono, že mu lidi ve sboru strašně chybí.

Skutečně, není to ono, souhlasím, ale přesto můžeme letos na Velikonoce zvlášť mimořádně prožít, co znamená *tajemství víry*. Tak pěkně totiž naši katoličtí bratři a sestry v rámci eucharistické liturgie vyznávají, co že se to děje při slavení večeře Páně. A načež po tomto zvolání odpovídá všechen lid Boží: *Tvou smrt zvěstujeme, tvé vzkříšení vyznáváme, na tvůj příchod čekáme, Pane Ježíši Kriste*. K tomuto vyznání se jistě můžeme připojit naprosto všichni bez rozdílu konfesní příslušnosti.

Tajemství víry, o to tu běží. Tím je samotný Kristus přítomný v Duchu svatém ve světě, ve zvěstovaném Slovu (čteném i kázaném), v chlebu i vínu a samozřejmě v sestrách a bratřích. Letos na Velikonoční neděli budeme mít možnost v rámci online bohoslužby prožít setkání s Kristem jako první křesťané v Jeruzalémě. Budeme kázat Boží slovo a slavit večeři Páně. Sice do „chrámu“ nemůžeme, ale ve svých domovech chleba lámat a pít víno (či nealkoholický nápoj) ano. Můžeme si všechno nachystat už v sobotu večer, dokonce, i kdybychom zrovna byli doma sami, vždyť společenství svatých se děje i napříč staletími. Ježíš, který prostupuje zdmi a zavřenými dveřmi, prochází svou církví, překonává všechny překážky a bariéry, každou izolaci, přichází k nám skrze tištěné slovo, živly světa i prostřednictvím digitálních médií. Pro něj neexistuje fyzická, konfesní ani jakákoliv liturgická překážka. To podstatné ale je, aby prošel do našeho srdce. Pro něj je překážkou právě jen a jediné zavřené srdce člověka. Čeká, že se mu ve víře otevřeme a že se skrze víru v lásce otevřeme i všem našim milým i nemilým, ať už jsou kdekoliv, přesně tak, jak se Ježíš otevírá nám.

Proto Vás srdečně zvu, abyste přijali Ježíšovo pozvání k velikonočnímu stolu našeho Pána. Jezte a pijte chleba a víno stejně jako první křesťané. Lámejte doma chléb s radostí, s prostotou srdce a chvalte Krista za spasení. A jestli to budete dělat za těchto mimořádných okolností správně? Tím se netrapte, myslete třeba i na to, jak rozličně Pán Ježíš po svém vzkříšení stoloval se svými učedníky. Jednou to bylo u břehu jezera, kde jim k tomu připravil i rybu na ohni, jindy v domě ve vesničce za městem, kde jim lámal chléb a oni ani nevěděli, že to byl Pán. Teď to bude u Vás doma, budete-li chtít. Pozvěte vzkříšeného Krista, který vstupuje do své církve, prochází i přes zavřené dveře Vašich domovů a modleme se při tom jeden za druhého.

Pán Bůh Vám žehnej!

Bronislav Matulík